

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklesiastikē Istoria

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

XXVII. Quomodo Arium jussu Imperat. Alexandriam reversum Athanasius non admiserit, ac propterea Eusebiani varias ei calumnias apud Imperatorem struxerint.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

charissima pietas tua, Domine Imperator, fidem nostram exponimus, scriptisque profitemur coram Deo, nos & illos qui nobiscum sunt, ita credere uti subiectum est. Credimus in unum Deum, patrem omnipotentem, & in Dominum Jesum Christum, filium ejus, qui ex eo factus est ante omnia sæcula: Deum Verbum, per quem omnia facta sunt, quæ in cælo & quæ in terra: qui descendit & incarnatus est: qui passus est & resurrexit & ascendit ad cælos, & iterum venturus est ut judicet vivos ac mortuos. Et in Spiritum sanctum; in carnis resurrectionem, & in vitam venturi sæculi, regnumque cælorum, & in unam Catholicam Ecclesiam Dei, quæ à primis cardinibus ad ultimos usque terrarum fines porrigitur. Hanc fidem ex sanctis Evangelis accepimus, Domino Discipulis suis dicente: *Ite & docete omnes gentes: baptizantes eos in nomine Patris & Filii & Spiritus sancti. Nisi hæc ita credimus, ac nisi vere suscipimus Patrem & Filium & Spiritum sanctum, sicut omnis Catholica Ecclesia & Scripturæ docent, quibus per omnia credimus; Judex noster est Deus nunc & in futuro iudicio. Quapropter pietatē tuam rogamus, Deo charissime Imperator, ut cum Ecclesiastici simus, & fidem ac sensum Ecclesiæ sanctarumque Scripturarum teneamus, per pacificam ac religiosam pietatem tuam uniamur matri nostræ Ecclesiæ, sublatis videlicet quæstionibus ac disputationibus superfluis: ut & nos & Ecclesia mutuum inter nos pacem servantes, solennes preces pro pacato imperio majestatis tuæ, & pro universa stirpe tua, simul omnes ad Deum fundamus.*

CAPUT XXVII.

Quomodo Arium jussu Imperatoris Alexandriam reversum Athanasius non admisit, ac propterea Eusebium varias ei calumnias apud Imperatorem struxerint.

AD hunc modum Arius cum Principi persuasisset, Alexandriam revertitur. Sed fraudulenta obreptio, veritatem quæ occultabatur, superare non valuit. Nam cum illum Alexandriam ingressum Athanasius non susciperet: quippe hominem tanquam labem quandam averfabatur: iterum ille Alexandriam

φιλήσῃ σε εὐσέβεια, δέσποτα βασιλεῦ, ὀκτιζέμεθα τὴν ἑαυτῶν πίσιν, ἃ ἐγχεσάμεθα ὁμολογῶντες ἐπὶ θεῷ, ἕως πιστεύειν καὶ αὐτοὶ ἃ οἱ σωήμιν, ὡς ὑποτάξαι· πιστεύοντες εἰς ἕνα θεόν, πατέρα παντοκράτορα, καὶ εἰς κύριον ἰησοῦν χριστὸν τὸν υἱὸν αὐτοῦ, τὸν ἐξ αὐτοῦ προ πάντων τῶν αἰώνων γενημένον θεὸν λόγον, δι' ἃ τὰ πάντα ἐγένετο, τὰ τε ἐν τοῖς ἔρανοις, καὶ τὰ ἐπὶ τῆς γῆς, τὸν κατελθόντα, καὶ σαρκωθέντα, καὶ παθόντα, καὶ ἀναστάντα, καὶ ἀνελθόντα εἰς οὐρανὸν, καὶ πάλιν ἐρχόμενον κρῖναι ζωῆς ἃ νεκροῖς, καὶ εἰς τὸ ἅγιον πνεῦμα, καὶ εἰς σαρκὸς ἀνάστασιν, ἃ εἰς ζωὴν τῶν μελλόντων αἰώνων, καὶ εἰς βασιλείαν ἔρανον, καὶ εἰς μίαν καθολικὴν ἐκκλησίαν τῷ θεῷ, τὴν διὰ περὶ πάντων περὶ πάντων ταύτην ἣ τὴν πίσιν παρελήφαμεν ἐν τῶν ἁγίων εὐαγγελίων, λέγοντες· τὸ κρυπτόν τοῖς ἑαυτῶν μαθηταῖς· πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς ὄνομα ἃ πατρὸς ἃ υἱοῦ καὶ τῶν ἁγίων πνεύματος· εἰ μὴ ταῦτα ἕως πιστεύοντες ἃ δὲ δεχόμεθα ἀληθῶς, πατέρα, υἱὸν καὶ πνεῦμα ἅγιον, ὡς πᾶσα καθολικὴ ἐκκλησία, καὶ ἡ γραφῶν διδασκαλία, ὡς καὶ πάντα πιστεύομεν, κριτικῆς ἡμῶν ἐστὶν ὁ θεός, ἃ νῦν, καὶ ἐν τῇ μελλούσῃ κρίσει. διὸ ἃ κατακαλέμεθα τὴν θεοσέβειαν, θεοφιλέσατε βασιλεῦ, ἐκκλησιαστικῆς ἡμᾶς ὄντας, καὶ πίσιν ἃ τὸ φρόνημα τῆς ἐκκλησίας καὶ τῶν ἁγίων γραφῶν ἔχοντας, ἐν ἃ ἡμᾶς διὰ τὴν εἰρηνοποίησιν καὶ θεοσεβείαν, τῇ μητεὶ ἡμῶν, τῇ ἐκκλησίᾳ δελαδῆ, ἃ ἐπισημμένων τῶν ζητημάτων καὶ ἃ εἰσοσολογιῶν. ἵνα καὶ ἡμεῖς καὶ ἡ ἐκκλησία εἰρηνεύσασιν, μετ' ἀλλήλων τὰς σωήθεις εὐχὰς ὑπὲρ τῆς εἰρηνικῆς σε βασιλείας καὶ παντὸς τῶν γένων σε, κοινῇ πάντες ποιῶμεθα.

D

Κεφ. κζ.

Ὡς ἀρεῖς εἰς τὴν ἀλεξάνδρειαν ἦν ἡμεῖς τῷ βασιλεῦς καταλθόντες, καὶ μὴ δεχθέντες ὑπὸ ἀθανασίου, οἱ ἃ εἰς εὐσέβειαν διαφόρως κατὰ ἀθανασίον διαβολὰς πρὸς τὸν βασιλεῖα ποιῶντο.

ὍΤΩ μὲν ἔνθα εἶπε τὸν βασιλεῖα πέρας, ἐχώρει ἐπὶ τὴν ἀλεξάνδρειαν ἃ μέντοι γε κρείσσων ἢ κατασκήδῃ τῆς σωπόμενης ἀληθείας ἐγένετο· ὡς γὰρ καταλαμβάνουσα αὐτὸν τὴν ἀλεξάνδρειαν ἀθανάσιος ἃ εἰς ἐδέχετο ὡς μύσος γὰρ αὐτὸν ἐξεπέπετο αὐθις ἀνακινεῖν ἐπεχείρησεν τὴν ἀλεξάνδρειαν,

παρεμβάλων τὴν αἵρεσιν. τότε δὴ καὶ οἱ παρὰ
 εὐσέβιον αὐτοῖ τε ἔγραφον, καὶ τὸν βασιλέα
 γράφειν παρεσκέυαζον, ὅπως αὐτὸς δεχθῶ-
 σιν οἱ παρὰ αἵρεσιον ἀθανάσιον· μὴ ἔν παρὶν ἔ-
 δέξασθαι αὐτὸς ἀπηγόρευσε, καὶ τὸν βασιλέα
 γράφειν ἐδίδασκεν, ἀδύνατον εἶναι ὅτι ἀ-
 παξ τὴν πίσιν ἀπέθισαντας, καὶ ἀναθεματι-
 σάμενος, αὐτοῖς δὲ ὑποστροφῆς συλλαμβά-
 νεσθαι· ὁ δὲ βασιλεὺς βαρέως ἐνεγκὼν, τὰ δὲ
 ἀθανασίῳ γράφειν ἠπέλιψε· μέρεθ' ἑπισκο-
 πῆς δὲ βασιλέως· ἔχων τοίνυν τῆς ἐμῆς βα-
 σιλέως τὸ γνώρισμα, πᾶσι τοῖς βυλομένοις εἰς
 τὴν ἐκκλησίαν εἰσελθεῖν, ἀκόλυτον ὡς ἀρχὴ
 τὴν εἰσοδὸν· ἐὰν γὰρ γνώως κεκόλυκας τινὰς
 αὐτῶν τὴν ἐκκλησίαν μεταποιεμένους, ἢ ἀπει-
 ξας τῆς εἰσοδῆ, διπλοῦσθαι ὡς ἀρχὴ μαλὸν κα-
 ταρεχθῆσονται· σὲ δὲ ἐμῆς κελεύσεως, καὶ τῶν
 τόπων μετέστησόντα· ταῦτα ἔγραψεν ὁ βα-
 σιλεὺς, τὸ λυσιτελεῖν· γνώμεθ'· καὶ μὴ
 βυλομεθ'· τὴν ἐκκλησίαν διασώσασθαι· ὅτι
 γὰρ πάντας ἐπὶ τὴν ὁμοίαν ἀγὴν ἐσώσασθαι·
 τότε δὴ καμρὸν ἐκαμρὸν· ὁ παρὰ εὐσέβιον εὐ-
 ρηκίνοι νομισαντες, ἀπεχθῶς παρὰ ἀθανά-
 σιον ἔχοντες, τὴν τῆ βασιλέως λύπην ὑποε-
 γόν ἐλάμβανον τεῖδ' ἰδὲ (κοπέ. καὶ διαίετο
 ἐκύκων, δ' ἀκινῆσαι αὐτὸν τῆς ἐπισκοπῆς
 σπαρδάζοντες· ἔτω γὰρ ἡλιπζον μόνως τὴν
 δρεανὴν δόξαν κρατήσων, ἀθανασίῳ ἐκπο-
 δῶν γινόμενος· (συμπαρὰ ὄπιον) ἐν κατ' αὐ-
 τῆ, εὐσέβιθ' ὁ νικομηδείας, θεογνισ νικαίας,
 μαίρις χαλκηδόνος, ἔρσακιθ' σιγιδόνθ' τ'
 ἀνω μυσίας, καὶ ἑάλης μερσῶν τῆς παννονίας·
 ἔτοι μιδ' ἐν) τινὰς τῆς μελιτίας αἵρεσεως,
 ἔδιαφόρεθ' ἀθανασίῳ κατηγορίας ἐκί-
 νησαν· καὶ πρῶτον μὲρ διαίσιωνθ' καὶ εὐδαί-
 μονθ' καὶ καλλιτικῆς μελιτιανῶν, διαβολὴν
 ἐργάζον), ὡς ἀθανασίῳ λινὴν ἐδ' ἦτα τελεῖν
 ὅτι αὐγυπίης τῆ ἀλεξανδρέων ἐκκλησία κε-
 λύσανθ'· ἀλλὰ ταύτην μὲρ τῶν διαβο-
 λῆν, ἀλύπιθ' καὶ μακάριθ' πρεσβύτεροι
 τῆς ἀλεξανδρέων, τότε τυχηρῶς ἐν νικομη-
 δείᾳ τυγχάνοντες κατέσχεσαν, ψυδ' ἦ τὰ
 κατ' ἀθανασίῳ λεχθῆναι διδ' ἀξάντες εἶναι τὸν
 βασιλέα· διὸ τῶν μὲρ κληγῶρων διαγράμ-
 μάτων ὁ βασιλεὺς καθήφατο. ἀθανάσιον
 ἢ παρὰ εὐσέβιον ἐλθεῖν παρὰ σέβ' ἔφατο· πρηνὴ
 ἢ ἐπιστῆ, φθάσαντες οἱ παρὰ εὐσέβιον, ἑτέρον

A conturbare aggressus est, errorem suum
 disseminando. Tunc vero Eusebius, &
 ipse literas scripsit, & Imperatori persua-
 sit ut scriberet, quo Arius unà cum lociis
 in Ecclesiam reciperetur. Verum A-
 thanasius eos admittere prorsus recusa-
 vit: & Imperatorem per literas docuit,
 fieri non posse, ut qui fidem semel vio-
 lasent & anathemate percussi essent,
 rursus de integro reciperentur. Impe-
 rator vero id molestè ferens, Athanasio
 per literas interminatus est his verbis.
 Cùm igitur voluntatis meæ indicium
 acceperis, fac ut omnibus ad Ecclesiam
 accedere cupientibus, liberum aditum
 B præbeas. Nam si quenquam eorum,
 qui Ecclesiæ sociari expetunt, impedi-
 tum esse abs te & aditu prohibitum in-
 tellexero, mittam continuo aliquem,
 qui mandatis meis obsequens, te depo-
 nat & extra patriam tuam deportet.
 Hæc Imperator utilitati publicæ consu-
 lens scripsit, cùm Ecclesiæ membra di-
 velli nollent. Id enim præcipuè curabat,
 ut omnes ad concordiam reduceret.
 Tunc igitur Eusebiani, qui adversus A-
 thanasium hostili odio flagrabant, op-
 portunum se tempus nactos esse arbitra-
 ti, Principis indignationem tanquam
 ministram, ad propositi sui executionem
 C adsumunt. Atque ob hanc causam cun-
 cta miscere ac perturbare cœperunt, ut
 Athanasium Episcopatu dejicerent. Ne-
 que enim, nisi remoto Athanasio, spera-
 bant fore, ut Ariana opinio prævaleret.
 Igitur adversus eum, quasi confertis scu-
 tis, irruunt Eusebius Nicomedien-
 sis Episcopus, Theognis Nicænus, Maris
 Chalcedonis, Ursacius Singiduni supe-
 rioris Mœsiæ, & Valens Mursæ in su-
 periori Pannonia Episcopus. Hi quos-
 dam è Melitianis mercede conducunt,
 D & varias adversus Athanasium exci-
 tant accusationes. Ac primum qui-
 dem per Isionem, Eudæmonem & Cal-
 lonicum Melitianos, calumniam con-
 cinnant, quasi Athanasius Ægyptios
 lineam vestem pendere Alexandrinæ
 Ecclesiæ iussisset. Sed hanc crimina-
 tionem Alypius & Macarius presby-
 teri Alexandrinorum Ecclesiæ, qui tum
 fortè Nicomediæ versabantur, statim
 restinxere: Imperatorem docentes,
 falsà esse, quæ contra Athanasium di-
 cerentur. Quamobrem Imperator ac-
 cusatores quidem per literas reprehendit:
 Athanasium vero ut ad se veni-
 ret, hortatus est. Verum Eusebiani ad-
 ventum illius prævenientes, aliam de-

nuo contexunt calumniam, eamque A
 priore illa longè graviorem: quasi Atha-
 nadius adversus Principem conspirans,
 loculum auro plenum Philumeno cui-
 dam misisset. Sed cum Imperator ipse
 de hoc quidem crimine cognovisset Pla-
 mathia, quod est suburbanum Nicome-
 dia, & innocentem esse Athanasium
 comperisset, honorificè eum dimisit, da-
 tis ad Alexandrinorum Ecclesiam literis,
 quibus testabatur, Episcopum ipsorum
 falsò in crimen vocatum fuisse. Quæ
 vero posthac Eusebiani adversus Atha-
 nadium moliti fuerint, congruum qui-
 dem honestumque esset silentio prætere-
 re, ne ab his qui à Christi fide alieni sunt,
 Christi condemnentur Ecclesia. Sed B
 quoniam, utpote scriptis tradita, ad om-
 nium noticiam pervenerunt; idcirco
 necessarium putavi, breviter quoad fieri
 potest, ea referre, quæ peculiare opus
 desiderant. Unde porro tum calumnia
 ipsa, tum calumniæ artifices initium
 sumpserint, paucis dicam. Mareotes re-
 gio est Alexandria. In hac plurimi
 sunt vici, & maxima hominum multitu-
 dine abundantes: in quibus multæ eaq;
 fatis illustres habentur Ecclesiæ. Istæ
 porro Ecclesiæ omnes subiectæ sunt A
 Alexandrino Episcopo, & urbanis ejus
 Ecclesiis accensentur, tanquam paroc-
 ciæ. In hac regione Ischyras quidam
 ita dictus, facinus haudquaquam simpli-
 ei morte dignum aggressus est. Cum e-
 nim ad sacerdotium nunquam promo-
 tus fuisset, imposito sibi metipsi presby-
 teri nomine, sacerdotis munus obire au-
 sus est. In hoc facinore deprehensus,
 fuga se illinc proripuit: & Nicomedi-
 am profectus, ad Eusebium confugit.
 Ille præ odio, quo in Athanasium flagra-
 bat, eum ut presbyterum suscipit; epi-
 scopatus honorem pollicitus, si accusa-
 tionem in Athanasium intenderet. Præ-
 textum porro accusationis sumpsit ex
 iis quæ ab Ischyra fingebantur. Jactabat
 enim ille, gravissima se perpeffum esse
 tanquam ex hostili quodam incurfu: &
 Macarium irruentem in sacrarium,
 mensam quidem subvertisse; mysticum
 vero poculum confregisse, & sacros
 codices concremasse. Mercedem igitur
 accusationis, ut dixi, episcopatum
 ei promittunt Eusebiani; præviden-
 tes scilicet, fore ut mota adversus
 Macarium accusatio, simul cum eo
 qui accusabatur, ipsum etiam à quo
 missus fuerat Macarius, Athanasium

Ἰπποκράτους τῆ προτέρας διαβολῆ, καὶ πολ-
 λῶ τῆς προτέρας χεῖρα. ὡς ἀθανάσιος
 Ἰπποκράτους τοῖς βασιλέως πράγμασι, Φι-
 λεμένῳ τῷ ἐπεμψε γλωσσόκομον πλήρες
 χεῖρας. ἀλλὰ ὡς μὲν τότε ὁ βασιλεὺς ἐν
 Ψαμαθία, προάσειον ἢ τῆτο τῆ νικομηδείας
 ἐστὶ, διαγνῆς καὶ ἀδῶν διεῖν ἀθανάσιον, μὴ
 τιμῆς ἐξέπεμψε, γράφας τῇ ἀλεξανδρείῳ
 ἐκκλησίᾳ, ὅτι αὐτῶν ὁ Ἰπποκράτος ἀθανά-
 σιος φθιδῶς διεβέβητο οἷα μὲντοι μετὰ αὐ-
 τὰ οἱ ὡς εὐσέβιον καὶ ἀθανάσιος σιωπέδσαν,
 καλὸν μὲν ἡ καὶ πρέπον σιγῆ ὡς ἀδῶν, ἵνα
 μὴ ἢ τῆ χεῖρ ἐκκλησίᾳ ὑπὸ τῷ μὴ φε-
 νέτων τὰ τῆ χεῖρ ἐκαταγνώσκῃ. ἐπειδὴ
 ἢ ἐγράψας Ἰπποκράτους, φανερὰ τοῖς πᾶσιν
 ἐγένετο, διατέτο ἀναγκαῖον ἠγησάμην ὡς
 οἷον τε διὰ βραχέων εἰπεῖν τὰ ἰδιαζέσης
 πράγματις δεῖδρα. ὅθεν ἢ ἠτῆς συκο-
 φαντίας ὑπόθεσις καὶ τὰς συκοφαν-
 τίας κινήσαντες ἔλαβον τὴν δόξαν, διὰ βρα-
 χέων ἐρῶ μαρεώτης χώρα τῆ ἀλεξανδρείας
 ἐστὶ. καὶ μὲν δὲ εἰσὶν ἐν αὐτῇ πολλοὶ (φθόρα
 καὶ πολυάνθρωποι, καὶ ἐν αὐταῖς ἐκκλησίαι
 πολλοὶ καὶ λαμπροὶ. τὰ τῆ) ἢ αὐτῶν αἱ
 ἐκκλησίαι ὑπὸ τῆ ἀλεξανδρείας Ἰπποκρά-
 τῳ, καὶ εἰσὶν ὑπὸ τὴν αὐτῆ πόλιν ὡς παροικίας
 ἐν τῇ μαρεώτῃ ἔτῳ ἰσχύρας τῆς ἔτω καλε-
 μένῳ, πρᾶγμα ὑπὸ τῆ πολλῶν θανάτων
 ἀξίον. ὅθεν ὡς ποτε γὰ ἰερωσύνης τυχῶν, τὸ
 τῆ προεβυτέρου ὄνομα εἰσὶν ὡς εὐσέβιον,
 τὰ ἰερείας προήτην ἐτόλμησε. φερατῆς τοῖ-
 νυν Ἰπποκράτους λεγομένοις ὁ ἰσχύρας, διὰ τῆ
 ἐκείθεν, καὶ καταλαβῶν τὴν νικομηδείαν, προ-
 φεύγει τοῖς ὡς εὐσέβιον. ἢ μίση τῆ πρὸς
 ἀθανάσιον, δέχον ἢ αὐτῶν ὡς προεβυτέ-
 ρον ἐπαγγέλλον ἢ καὶ τῆ τῆς Ἰπποκράτους
 ἀξία τιμῆσαι, εἰ κατηγορίαν ἐνέσῃ) καὶ
 ἀθανάσιος, πρὸ φασιν λαμβάνοντες ὅσα
 ὁ ἰσχύρας ἐπλάθειτο. ἐφήμι (εὐδ), ὡς εἶπὶ τὰ
 πάνδενα ἐξ ἐφῶδε πεπονθῶς. καὶ ὅτι μα-
 καρίῳ εἰσπηδήσας εἰς τὸ θυσιάζειον, ἀνέ-
 τρεψε μὲν τὴν πρᾶξιν, ποτήριον ἢ κατέ-
 ξε μυσικόν καὶ ὅτι τὰ ἱερὰ βιβλία κατέ-
 καυσε. μὲν δὲ ὄν ὄν αὐτῶν ὡς ἐφῆ τῆς κατη-
 γορίας, τὴν ἐπισκοπὴν ἐπηρῆσαν, γινώ-
 σκοντες ὡς ἢ καὶ μακαρίους κατηγορία, σὺ τῆ
 κατηγορημένῳ καὶ τὸν πέμψαντα κατὰ μὲν
 ἀθανάσιον

ἀθανάσιον ταύτην μὲν ὄντων τὴν καλῆν οὐσίαν ἄνευ ἑσέως ἠδὲ ἰσχυροῦς πρὸς αὐτὴν τὴν παντὸς πεπληρωμένην μίσους, ὡς ἢ ἤδη λεκτέον. χεῖρα ἀνθρώπου οὐκ οἶδα πόθεν λαβόντες, πότερον ἀνελόντες τινὰ καὶ χειροκοπήσαντες, ἢ ἤδη νεκρῶν ὄντων ἀπέκοψαν. ὁ θεὸς οἶδεν, καὶ ὁ ἀνθρώπος τὴν πράξιν ὡς ἔχει ἐποίησεν. οὐκ ὄντως ὁμοῦς αὐτὴν, ὡς δὲ σε γινώσκοντες τῆς μελιτιανῶν θρησκείας τυγχάνεσαν καὶ ταύτην ἔφερον ἐν μέσῳ, τὸν δὲ σε γινώσκοντες κενύσαντες καὶ ἐλεγον τὴν χεῖρα ταύτην ἀθανάσιον ἐγκλησάμενος ὡς μαλακίας τινῆς. τὸ μὲν ὄντως μίσησον κεφάλαιον, ὃ ἐκ τοῦ στυφίου συνέθεσαν, τοῖς τοῦ ὁμοῦς ἢ φιλοῦν τοιαύτοις γίνεσθαι, ἄλλοι ἄλλα κατηγοροῦν αὐτῶν ἐπέτιθεντο ἠδὲ τότε μάστιγα, ὡς αὐτὸν ἀπεχθάνοντο ταῦτα γινώσκοντες ὁ βασιλεὺς, γράψας τὴν κήσιν δαλματίῳ καὶ ἀδελφιδῶ ἑαυτῶν, ἐν ἀντιοχείᾳ τῆς συρείας διάγοντι, ἀγωγίμως ποιῆσαι ὅτι καλῆν οὐσίαν, καὶ διαγινώσκοντες, δίκην ὅτι ἐλεγχθέντας εἰς πράξιν αὐτῶν ἐπέμπε καὶ ἐν σέβει ἅμα θεογονίᾳ, ἵνα ἐπὶ παρουσία αὐτῶν κένοιο ἀθανάσιον. ὃ ὡς ἐγὼ καλεῖσθαι ὡς τὴν κήσιν, ὡς ἐμπε εἰς ἀγρυπνίαν ἀναζητῆσαι τὸν δὲ σε γινώσκοντες καὶ μανθάνειν μὲν αὐτὸν κενύσαντες (συλλαβὴν ἢ ἐξεδύνη), ἀλλοσε ἀλλὰ καὶ μετὰ ἀμυδρον πᾶσι καὶ ὁ βασιλεὺς τὸ ἐπὶ τῆ κήσιν δικασήριον, δι' αἰτίαν τοιαύτην.

Κεφ. κη΄.

ὡς διὰ τὰς κατηγορίας τὰς κατὰ ἀθανάσιον, συνέθεν ἐπισκόπων ἐν τῇ τύρῳ ὁ βασιλεὺς γινώσκοντες παρακλήσας.

Συνόδον ἐπισκόπων ἐκήρυξε γράψας ἐπὶ τῇ καθεστώσῃ τῆ ἐκκλησίᾳ οἴκῳ, ὃν ἐν ταῖς ἱεροσολύμοις ἀνήγειρεν ὁ δὲ οὐκ ἔτι παρῆγον, ὡς ἔργον ἐν τῇ τύρῳ συναχθέντας ὅτι ἐπισκόπους καὶ ἀθανάσιον γυμνάσαι πρὸς ἐτάξιν ὅπως αὐτῶν ἐκεῖ πρῶτον ἐκ ποδῶν ἠρομένης τῆς ἐρεχελίας, εἰρηκώτερον τὰ ἐπιβάθμια τῆς ἐκκλησίας ἐπιτελέσωσι, καθιερόντες αὐτὴν τῷ θεῷ τριακόντων ἢ ἐπὶ τῷ τῆς βασιλείας κωνσταντίνου καὶ παρῆσαν ἐπὶ τὴν τύρον ἐκ διαφόρων τόπων ἐπίσκοποι τὸν ἀριθμὸν ἑξήκοντα, διονυσία τε δὲ τὸν παλαιὸν συναγαγόντων αὐτῶν καὶ γὰρ μὲν μακάριον ὁ πρῶτος ἐκ τῶν

A everteret. Et hanc quidem acculationem postea intenterunt. Prius vero aliam concinnarunt, plenam oditac malevolentia; de qua nunc dicendum est. Manum cujusdam hominis nacti, undenam equidem nescio: utrum ipsi hominem interfecerint manumque ei præciderint; an vero alicujus jam fato functi amputaverint manum: novit Deus, & quicumque facinoris illius auctores fuerit. Eam igitur manum proposuerunt, tanquam Arsenii cujusdam Episcopi sectæ Melitianorum. Et ipsum quidem Arsenium occultarunt; manum vero proferrebant in medium, aiebantque Athanasium magicæ artis gratiâ penes se illam habuisse. Præcipuum ergo accusationis caput, quod calumniatores adversus Athanasium composuerunt, hujusmodi fuit. Caterum ut in his casibus fieri solet, alii etiam aliis de rebus eum accusarunt. Eo namque potissimum tempore illum adorti sunt, quicumque infento prius animo erga ipsum erant. His cognititis Imperator literas scripsit ad Dalmatium Censorem, fratris sui filium, qui tum Antiochiæ in Syria morabatur; mandans ut accusatos perducere ad se juberet, causaque cognita in convictos animadverteret. Misit præterea Eusebium & Theognidem, ut coram illis Athanasii causa judicaretur. Ille ubi cognovit se à Censore vocatum fuisse, misit in Ægyptum, qui Arsenium perquirerent. Et hominem quidem occultari certò comperit: comprehendere tamen non potuit, propterea quod latebras subinde mutaret. Interea Imperator judicium quod coram Censore Dalmatio agebatur, represstit tali de a usâ.

CAPUT XXVIII.

Quomodo Imperator, ob accusationes, quæ contra Athanasium motæ fuerant, Synodum Tyri congregari jussit.

AD dedicationem ecclesiæ, quam Hierosolymis construxerat Imperator, frequentes Episcopos jussit convenire. Eos ergo priusquam illuc convenirent, in civitate Tyro collectos, obiter causam Athanasii ventilare præcepit: ut contentione prius illic è medio sublata, festivitatem dedicationis tranquillius peragerent, Ecclesiam Deo consecrantes. Tricesimus hic erat annus imperii Constantini. Porro Tyrum variis ex locis convenerunt Episcopi, numero sexaginta, congregante illos Dionysio ex Consulari. Et Macarius quidem presbyter ab